

RESSÒ DE LA PARAULA

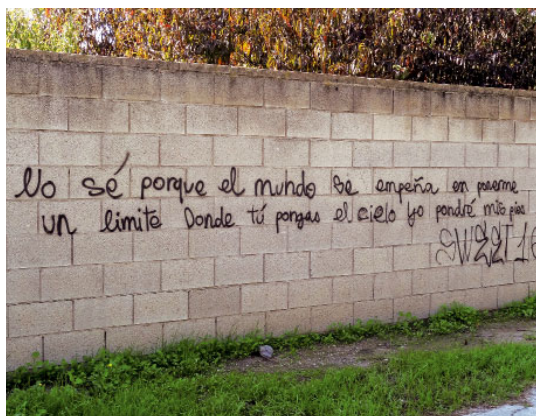
La societat del cansament i la misericòrdia inesgotable

Aquella figura de la família «estressada i estressant», amb fills constantment ocupats, sotmesos a una incessant activitat, els pares dels quals no tenen temps per a res que no sigui assolir la cota de rendiment que els exigeix el treball professional, no és una caricatura. És la punta de l'iceberg d'un estil de vida generalitzat.

Prenc l'encapçalament d'aquest petit escrit del títol d'un lúcid assaig del filòsof coreà Byung-Chul Han: *La societat del cansament*. Aquest professor fa una diagnosi clarivident de l'estat d'ànim del nostre món occidental, tot i que pot resultar estrany i contrari als missatges que escoltem habitualment: la seva tesi és que avui la persona humana és víctima de la seva pròpia autoexigència, de l'autoimposició del màxim rendiment en tot. Ens enganyem nosaltres mateixos, creient-nos lliures i poderosos, fins a arribar a l'esgotament i, en molts casos, a algun tipus de neurosi. Creiem haver-nos alliberat d'una explotació aliena, econòmica o política, però som víctimes d'una autoexplotació, causada pel mite del màxim rendiment.

Certament sentim un mateix missatge, repetit fins a la sacietat, potser amb la bona intenció d'encomanar il·lusió i afavorir el desenvolupament. Funciona en el món esportiu (per exemple en les últimes olimpíades), en el món econòmic (premís a grans emprenedors, campanyes de suport a la iniciativa en els negocis) i el món polític (eslògan del

president d'EUA, nom de partits polítics): «Tu pots, tots podem, n'hi ha prou que ho vulguem, ens ho proposem i posem els mitjans; no posis límit a la teva il·lusió.»

Prop de la Casa de l'Església es pot llegir en una tanca una pintada curiosa:

«No sé per què el món s'obstina a posar-me límits: on tu posis el cel, jo hi posaré els meus peus.»

Ignorem d'on ha vingut aquesta frase, però és genial. Permet diverses interpretacions; una d'elles seria una confirmació del que diem. Seria un mirall fidel del que sent avui una majoria dels nostres contemporanis. Els límits i les exigències vénen de fora (explotació), les possibilitats il·limitades rau en la pròpia llibertat i el propi poder.

Fins a aquí aquesta manera de pensar considerem que és errònia. Però el pitjor és la conseqüència que se'n segueix: tot ha de sortir d'un mateix, de les pròpies forces, i si no hi surt ens veiem abocats a la depressió, al descoratjament, a la inanició. L'autor citat identifica tres malalties contemporànies al costat de la coneguda depressió: el dèficit d'atenció per hiperactivitat, el trastorn límit de la personalitat i la síndrome del desgast ocupacional.

Acabem l'Any Sant de la Misericòrdia, no perquè a Déu se li hagi esgotat la paciència i hagi posat un límit al seu perdó, sinó perquè les nostres celebracions litúrgiques són sempre accents, subratllats, concentració, expressió particular en el temps, del misteri etern. Aquest misteri és com aquelles fonts que ragen sense parar, dia i nit, a prova d'anys de sequera, oferint-se generoses al caminant assedegat. Enguany hem estat més conscients de la nostra set de misericòrdia i hem begut, agraïts i esperançats.

Però, qui pot gaudir d'aquesta alegria? Com passa quan anem al metge, abans del tractament curatiu hem de reconèixer la malaltia i encertar en la diagnosi. Això demana una bona dosi d'humilitat, precisament allò que falta a l'arrogant autoexigent.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una actitud d'acolliment i integració

El papa Francesc dedica el capítol 8 de l'exhortació *Amoris Laetitia* a parlar del tracte pastoral que l'Església ha de tenir amb les persones i les parelles que viuen, segons el llenguatge comú, en «situació irregular». Les orientacions del Papa poden ajudar a il·luminar una qüestió més general que l'Església té sempre al davant, i és el lloc i el paper que ha de tenir ella mateixa enmig del nostre món, marcat pel secularisme creixent, el pluralisme religiós i la crisi postcristiana. La cultura d'avui es pot considerar, d'alguna

manera, en «situació irregular» respecte a la fe i a l'Església.

El Papa formula, d'una manera viva, l'actitud que ha de ser bàsica: «Vull recordar aquí una cosa que he volgut plantejar amb claredat a tota l'Església perquè no equivoquem el camí: Dues lògiques recorren tota la història de l'Església: marginar o integrar... El camí de l'Església és sempre el camí de Jesús, el de la misericòrdia i la integració... el de no condemnar ningú per sempre... Perquè la caritat veritable sempre és immerescuda, incondicional i gratuïta» (AL 296).

Podem passar hores descrivint la situació del nostre món, les injustícies que s'hi cometien, els corrents de pensament inacceptables. O podem subratllar els aspectes positius i les possibilitats obertes. En acabar, ens trobarem sempre amb la disjuntiva plantejada pel papa Francesc: o marginar o integrar.

Normalment, les llargues descripcions negatives del món d'avui acaben justificant una actitud de condemna i de rebuig. Cal promoure i alimentar una altra actitud: l'acolliment i la integració.

El Papa ho desenvolupa parlant, ara sí, del tracte a les parelles irregulars. I després d'apuntar la complexitat i la delicadesa de cada situació i de cada persona, acaba amb una frase entranyable que bé pot resumir l'estat d'ànim d'un comportament així: «Jesús espera que... acceptem de veritat d'entrar en contacte amb l'existència concreta dels altres. Quan ho fem, la vida sempre se'ns complica meravellosament» (AL 308).

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

La sociedad del cansancio y la misericordia inagotable

Aquella figura de la família «estresada y estresante», con hijos constantemente ocupados, sometidos a una incesante actividad, cuyos padres no tienen tiempo para nada que no sea alcanzar la cota de rendimiento que les exige el trabajo profesional, no es una caricatura. Es la punta del iceberg de un estilo de vida generalizado.

Tomo el encabezamiento de este pequeño escrito del título de un lúcido ensayo del filósofo coreano Byung-Chul Han: *La sociedad del cansancio*. Este profesor realiza un diagnóstico clarividente del estado de ánimo de nuestro mundo occidental, aunque puede resultar extraño y contrario a los mensajes que escuchamos habitualmente: su tesis es que hoy la persona humana es víctima de su propia auto-exigencia, de la auto-imposición del máximo rendimiento en todo. Nos engañamos a nosotros mismos, creyendonos libres y poderosos, hasta llegar al agotamiento y, en muchos casos, a algún tipo de neurosis. Creemos habernos liberado de una explotación ajena, económica o política, pero somos víctimas de una auto-explotación, causada por el mito del máximo rendimiento.

Ciertamente oímos un mismo mensaje, repetido hasta la saciedad, quizá con la buena intención de contagiar ilusión y favorecer el desarrollo. Funciona en el mundo deportivo (por ejemplo en las últimas olimpiadas), en el mundo económico (premios a grandes emprendedores, campañas de apoyo a la iniciativa en los negocios) y el mundo político (eslogan del presidente de EE.UU., nombre de partidos políticos): «Tú puedes, todos podemos, basta con que queramos, nos lo proponemos y pongamos los medios; no pongas límite a tu ilusión.»

Cerca de la Casa de la Iglesia se puede leer en una valla un grafiti curioso:

«No sé por qué el mundo se empeña en ponerme límites: donde tú pongas el cielo, yo pondré mis pies.»

Ignoramos de dónde ha nacido esta frase, pero es genial. Permite diversas interpretaciones; una de ellas sería una confirmación de lo que venimos diciendo. Sería un espejo fiel de lo que siente hoy una mayoría de nuestros contemporáneos. Los límites y las exigencias vienen de fuera (explotación), las posibilidades ilimitadas radican en la propia libertad y el propio poder.

Hasta aquí, esta manera de pensar consideramos que es errónea. Pero lo peor es la consecuencia que de ello se sigue: todo ha de salir de uno mismo, de las propias fuerzas... y si no sale nos vemos abocados a la depresión, al desánimo, a la inanición. El autor citado identifica tres enfermedades contemporáneas junto a la conocida depresión: el déficit de atención por hiperactividad, el trastorno límite de la personalidad y el síndrome del desgaste ocupacional.

Concluimos el Año Santo de la Misericordia, no porque a Dios se le haya agotado la paciencia y haya puesto un límite a su perdón, sino porque nuestras celebraciones litúrgicas son siempre acentos, subrayados, concentración, expresión particular en el tiempo, del misterio eterno. Este misterio es como esas fuentes que manan sin cesar, día y noche, a prueba de años de sequía, ofreciéndose generosas al caminante sediento. Este año hemos sido más conscientes de nuestra sed de misericordia y hemos bebido, agradecidos y esperanzados.

Pero, ¿quién puede disfrutar de esta alegría? Sin duda no podrá quien piensa que él mismo es la fuente y que no necesita recibir perdón de nadie. Como ocurre cuando vamos al médico, antes del tratamiento curativo hemos de reconocer la enfermedad y acertar en el diagnóstico. Ello requiere una buena dosis de humildad, precisamente lo que le falta al autoexigente engreído.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Novembre, mes vocacional

En el marc de la Cadena de Pregària per les Vocacions, la nostra diòcesi té el compromís especial de pregar els dies 9, 19 i 29 del mes.

Una introducció a aquesta cadena va ser la pregària vocacional del darrer dijous del mes d'octubre, dia 27, a la capella de la Casa de l'Església, amb la presència dels seminaristes diocesans, que després de la pregària van tenir una reunió amb el bisbe Agustí.

Simultàniament a la Cadena de Pregària, hi ha l'estada vocacional a l'Arxiprestat de Vilafranca. El proper dimecres dia 16, a les 16 h, hi ha una trobada amb catequistes sobre la cultura vocacional i dilluns 21, una taula rodona amb el títol «Viure en cristià al segle XXI», enfocada com un diàleg sobre la vocació cristiana entre un matrimoni, un jove cris-

tià, un religiós, un diaca i una religiosa. Aquestes activitats seran

a la sala Mn. Vinyeta de Vilafranca del Penedès.

Concert solidari contra la pobresa infantil a Vilanova i la Geltrú

L'Auditori Eduard Toldrà de Vilanova i la Geltrú rep avui dia 13 de novembre, a les 19 h, el 20è concert d'aquest cicle en benefici de Càritas, de la mà de l'orquestra Amics Unesco Barcelona dirigida per Gonçal Comellas.

En el concert es podran escoltar dues de les obres concertants més significatives de Mozart: el *Concert per a clarinet* i la *Sinfonia Concertant*. Els solistes seran Maria Victòria Fernández (violí), Albert Coronado (viola) i Bartolomé Genestar (clarinet).

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericordiosos com el Pare

Hem escoltat el passatge de l'Evangeli de Lluc (6,36-38) del qual forma part el lema d'aquest Any Sant extraordinari: «Misericordiosos com el Pare». L'expressió completa és: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (v. 36). No es tracta d'un eslògan per fer bonic, sinó d'un compromís de vida. Per comprendre bé aquesta expressió, podem comparar-la amb la frase paral·lela de l'Evangeli de Mateu, on Jesús diu: «Sigueu perfectes com el vostre

Pare celestial és perfecte» (5, 48). En l'anomenat discurs de la muntanya, que comença amb les Benaurances, el Senyor ensenya que la perfecció consisteix en l'amor, que és el compliment de tots els preceptes de la Llei. Des d'aquesta mateixa perspectiva, sant Lluc explicita que la perfecció és l'amor misericordiós: ser perfectes significa ser misericordiosos. Una persona que no és misericordiosa, és perfecta? No! Una persona que no és misericordiosa, és bona? No! La bondat i la per-

fecció tenen les arrels en la misericòrdia. Certament, Déu és perfecte. Això no obstant, si ho considerem així, és impossible per als homes arribar a aquella perfecció absoluta. En canvi tenir-lo davant els ulls com a misericordiós, ens permet comprendre millor en què consisteix la seva perfecció i ens esperona a ser com ell plens d'amor, de compassió, de misericòrdia.

(Dimecres, 21 de setembre de 2016.)

Setmana de la Bíblia i Diumenge de la Paraula

Del 21 al 27 de novembre se celebra per primera vegada la Setmana de la Bíblia, que culmina amb el Diumenge de la Paraula, coincidint amb el 1r diumenge d'Advent i l'inici de l'any litúrgic. Aquesta

és una iniciativa que els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense han acollit a petició de l'Associació Bíblica de Catalunya, per promoure i intensificar el valor de la Paraula de Déu en tota la vida de l'Església. En-

titats com ara l'Abadia de Montserrat, el Centre de Pastoral Litúrgica, l'Editorial Claret, Ràdio Estel i Catalunya Cristiana, i altres associacions compromeses en l'animació bíblica de la pastoral se sumen a aquesta iniciativa, amb el lema «La Paraula de Déu és llum dels meus passos» (Sal 119,105).

El Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral de la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat també col·labora amb diverses activitats bíbliques i i donant suport a les iniciatives de la resta d'associacions i entitats.

Els primers actes de la setmana són el dimarts 22 de novembre: A Vilafranca del Penedès, a les 18.30 h, pregària amb la Bíblia, organitzada pel Grup de Bíblia parroquial a la Basílica de Santa Maria; a Esplugues de Llobregat, a les 20 h, taula rodona ecumènica al voltant de la Bíblia, al casal parroquial Santa Magdalena.

Nova consagració a l'Institut Cor Iesu

L'últim dissabte d'octubre, dia 29, Arcadia Ruiz Ferrón, coneguda per tots a Sant Feliu de Llobregat com a «Chiqui», es va consagrar dins de l'Institut Cor Iesu. Aquest institut compta amb una presència important de membres al nostre bisbat.

Chiqui és catequista de primera comunió a la Parròquia de Sant Joan Baptista i membre de l'equip de pastoral de la salut de la Catedral de Sant Llorenç i de les Carmelites. És també una perseverant i fidel adoradora les nits dels primers divendres de mes a Sant Joan Baptista.

Ingrés al catecumenat

El proper dissabte 20 de novembre es realitzarà de manera solemne el ritu d'ingrés al catecumenat per a aquells adults que volen iniciar el procés de catecumenat. A les 16.30 h són convocats a la Casa de l'Església, per tal de rebre una catequesi prèvia sobre la fe, i a les 18.30 h, amb el bisbe Agustí, se celebrarà el ritus d'ingrés al catecumenat, i cada nou catecumen rebrà el llibre dels evangelis.

Goigs de Santa Fe

Amb motiu de la festivitat de Santa Fe el passat 6 d'octubre, la Parròquia de Santa Fe, del municipi del mateix nom de l'Alt Penedès, amb la col·laboració de Goigistes Penedesencs, van editar un goig dedicat a la santa, filla de la població francesa d'Agen, que amb quinze anys va patir el martiri per no voler renegar de la seva fe a finals del segle III dC. La Parròquia de Santa Fe de la nostra diòcesi està documentada al segle XII, si bé l'església actual data del 1672.

AGENDA

- ▶ **Trobada de preveres i diaques a Sant Feliu de Llobregat.** 15 de novembre, a les 10.30 h, per a la Vicaria del Llobregat, amb Mn. Jaume Fontbona Missé, sobre «Preveres i diaques: com el do rebut configura l'exercici del ministeri».
- ▶ **Consell Presbiteral.** 17 de novembre, a les 10 h, a la Casa de l'Església.
- ▶ **Recés d'Advent per a religiosos i religioses.** 19 novembre, de les 10 h fins a després de dinar, a la Casa de l'Església. Organitzat per la Delegació per a la Vida Consagrada, el predicarà la Gna. Montserrat Viñas, anterior abadesa del monestir de Sant Benet de Montserrat. El bisbe Agustí presidirà l'eucaristia i compartirà el dinar amb els assistents.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 14. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ap 1,1-4; 2,1-5 / SI 1 / Lc 18,35-43]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.
- 15. ■ Dimarts** [Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.
- 16. ■ Dimecres** [Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nas-

cuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), verge cistercenca a Helfta.

17. □ Dijous [Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocèsarea (s. III).

18. ■ Divendres [Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-48]. Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, apòstols, a Roma; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.; sta. Rosa Filipina, primera missionera del Sagrat Cor.

19. ■ Dissabte [Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC); santa Matilde, verge monja cistercenca.

20. □ Diumenge vinent, Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el Món (lit. hores: 2a setm.) [2S 5,1-3 / SI 121 / Col 1,12-20 / Lc 23,35-43]. Sant Feliu de Llobregat: beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, verges i màrtirs; sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

Diurne XXXIII de durant l'any

COMENTARI

Això que veieu tot serà destruït

El llibre de Malaquies (*missatger del Senyor*), el darrer dels Profetes Menors, denuncia els sacerdots mancats de zel apostòlic i el Poble que no confia en Déu.

Sovint prosperen els sense-Déu i per això molts diuen (v. 14): *Què n'hem tret d'observar el que Ell manava? No val la pena servir Déu!*; però el missatger del Senyor proclama que als fidels «els prendré com la meva heretat preferida. Seré indulgent amb ells com un pare amb el fill que li és fidel» (v. 17).

En canvi per als no-fidels a Déu vindrà *aquell dia abrusador com una fornall que els incendiarà i els injustos seran com rostoll*.

Semblava acabar la carta preguntant que el Senyor encamini els vostres cors cap a la l'amor de Déu i cap a la perseverança (v. 17), quan Pau reprèn el seu adoctrinament: *Ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no viviem mai desvagats*.

Al món clàssic grec el ciutadà lliure refusava embrutar-se les mans amb treballs manuals, reservats per als esclaus. Però la tradició bíblica veu el treball (tant intel·lectual com manual) com a col·laboració amb el Creador.

Cal que no creixi l'exemple del desvagat: *Us manem que us aparteu de qual-sevol germà que visqui desvagat* (v. 6). Perquè el desvagat, a més de no treballar, es posa on no el demanen.

Alguns feien notar les pedres magnífiques del Temple, però Jesús diu: «Això que veieu vindran dies que tot serà destruït». Per qui serà destruït tot això que tan fascina? El passiu teològic indica Déu com a subjecte agent: «Déu destruirà tot això» en què heu convertit la casa d'oració que ha de ser el Temple.

El discurs escatològic barreja la fi del món i la caiguda de Jerusalem. La desfeta de la caiguda de Jerusalem és premonició de la condemna de qui no viu atent als senyals de Déu.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,19-20a)

Vindrà aquell dia abrusador com una fornall. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

▶ Salm responsorial (97)

R. *Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles.*

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-li al sol de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten; / tots els rius aplaudeixen, / i aclamen les muntanyes, / en veure que ve el Senyor a judicar la terra. R.

Judicarà tot el món amb justícia, / tots els pobles amb raó. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 3,7-12)

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar, que no mengi.» Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 21,5-19)

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra.» Llavors li preguntaren: «Mestre, quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?» Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropriaran el meu nom. Diran: "Sóc jo", i també: "Ja arriba el moment". Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida.» Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amença. Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Mal 3,19-20a)

He aquí que llega el día, ardiente como un horno, en el que todos los orgullosos y malhechores serán como paja; los consumirá el día que está llegando, dice el Señor del universo, y no les dejará ni copa ni raíz. Pero a vosotros, los que tenéis mi nombre, os iluminará un sol de justicia y hallaréis salud a su sombra.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor llega para regir los pueblos con rectitud.*

Tañed la cítara para el Señor, / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamado al Rey y Señor. R.

Retumbe el mar y cuanto contiene, / la tierra y cuantos la habitan; / aplaudan los ríos, / aclamen los montes. R.

Al Señor, que llega / para regir la tierra. / Regirá el orbe con justicia / y los pueblos con rectitud. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 3,7-12)

Hermanos:

Ya sabéis vosotros cómo tenéis que imitar nuestro ejemplo: No vivimos entre vosotros sin trabajar, no comimos de balde el pan de nadie, sino que con cansancio y fatiga, día y noche, trabajamos a fin de no ser una carga para ninguno de vosotros. No porque no tuviéramos derecho, sino para daros en nosotros un modelo que imitar. Además, cuando estábamos entre vosotros, os mandábamos que si alguno no quiere trabajar, que no coma. Porque nos hemos enterado de que algunos viven desordenadamente, sin trabajar, antes bien metiéndose en todo. A esos les mandamos y exhortamos, por el Señor Jesucristo, que trabajen con sosiego para comer su propio pan.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 21,5-19)

En aquel tiempo, como algunos hablaban del templo, de lo bellamente adornado que estaba con piedra de calidad y exvotos, Jesús les dijo: «Esto que contempláis, llegarán días en que no quedará piedra sobre piedra que no sea destruida». Ellos le preguntaron: «Maestro ¿cuándo va a ser eso?, ¿y cuál será la señal de que todo esto está para suceder?». Él dijo: «Mirad que nadie os engañe. Porque muchos vendrán en mi nombre diciendo: "Yo soy", o bien: "Está llegando el tiempo"; no vayáis tras ellos. Cuando oigáis noticias de guerras y de revoluciones, no tengáis pánico. Porque es necesario que eso ocurra primero, pero el fin no será enseñuida.»

Entonces les decía: «Se alzarà pueblo contra pueblo y reino contra reino, habrá grandes terremotos, y en diversos países, hambres y pestes. Habrá también fenómenos espantosos y grandes signos en el cielo. Pero antes de todo eso os echarán mano, os perseguirán, entregándoos a las sinagogas y a las cárceles, y haciéndoos comparecer ante reyes y gobernadores, por causa de mi nombre. Esto os servirá de ocasión para dar testimonio. Por ello, meteos bien en la cabeza que no tenéis que preparar vuestra defensa, porque yo os daré palabras y sabiduría a las que no podrá hacer frente ni contradecir ningún adversario vuestro. Y hasta vuestros padres, y parientes, y hermanos, y amigos os entregarán, y matarán a algunos de vosotros, y todos os odiarán a causa de mi nombre. Pero ni un cabello de vuestra cabeza perecerá; con vuestra perseverancia salvaréis vuestras almas.»